

Naposledy chceme také se podívat, kterak Bůh svých milých neopouští, nýbrž když největší potřeba nastává, jim ku pomoci přichází. Když tehdy několik tyhodnů pominulo a dobrý Josef ustavičně v takových myšlínkách trval, nevěda, co v tak důležité věci sobě má počítí, na všechny cesty se ohlídal, jak nejlepeji by mohl tu věc ku konci přivesti, též také dnem i nocí Boha prosil, aby jej osvětlil, co v té věci má činiti. Pro nevypravitedlnou lásku, kterou k Marii měl, nerad ji chtěl opustiti, však pro velikou poníženost za nehodného se pokládal s ní bydleti, nebo skrze božské vnuknutí a skrze všeckna zevnítní znamení čím dýle tím více poznával, že ona dávno zaslíbeného Spasitele světa v svém životě nosí. Připomínal také sobě, kterak onen Oza, že toliko archy Páně se dotekl, hned náhlou smrtí byl pokutován;^(c) protož také velmi se obával, aby snad jemu podobně se nepřihodilo, kdyby dýleji při Marii, která opravdová a živá archa Páně byla, zůstal. Protož dokonce před sebe vzal v soukromí od ní pryč odjíti a svou nejmilejší chotí samou zanechati.

Když tehdy o té věci přemejšlel, praví svatý Matouš: Ejhle, ukázal se jemu anjel Páně ve snách, řka: Josefe, synu Davidův, nechtěj se báti přijíti Marii, manželky tvé, nebo co se jest v ní narodilo, z Ducha svatého jest. Porodit' zajisté syna a nazveš jméno jeho Ježíš, nebť on vysvobodí lid svůj od hříchův jejich. Ó, jak mnoho a veliké tajemství ten anjel v tak krátkých slověch postřhl! Ó, jak předivné potěšení jest v srdci svatého Josefa vzbudil!

Kdo nyní dostatečně bude moci vypraviti, jak poníženě, jak pobožně a jak laskavě svatý Josef Marii Pannu za odpuštění žádal! Neb brzy ráno, jak porozuměl, že Maria své modlitby vykonala, šel do jejího pokojíka, padl před ní na svá kolena a s slzavýma očima takto k ní mluvil: Má nejmilejší Maria, prosím tebe poníženě za odpuštění, že jsem tě kdy zarmoutil, neb jsem nevěděl, odkud' to pochází, že jsi těhotnou. Této pak noci zjevil se mi anjel Páně a oznámil, že jsi z Ducha svatého počala a že Spasitele světa v tvém životě nosíš; protož dosti Bohu děkovati nemohu, že toho o tobě pochybování mě zbavil a tu tak veselou novinu mi oznámil. Ó já přešťastný člověk, který jsem tak velikou milost od Boha dosáhl, že netoliko matku Spasitele mého mýma očima mohu viděti, nýbrž i ta sama mne jest za chotí zasnoubena. Přiznávám se, že té milosti hoden nejsem, a jak by na takovou matku náleželo, tobě hodně sloužiti nemohu.

Tu bylo se čemu diviti, jak veliké radosti a podivení Maria z těch řečí nabyla, když vyrozuměla, jak velikou starost o ni Bůh má a jak předivným způsobem ženicha jejího od tak velikého zarmutku vysvobodil. Hned zajisté křížem ruce své složila a srdečně Bohu děkovala, řkoucí: Velebí duše má Pána a duch můj raduje se v Bohu Spasiteli mém, neb milosrdenství jeho jest od pokolení až do pokolení nad těmi, kteří se bojí jeho. Když pak dosti dlouho Boha se nachválila, potom obrátila se k svatému Josefu, řkoucí: Můj nejmilejší ženichu, tvůj zármutek, který až posavád jsi snášel, velmi mé srdce soužil, neb jsem dobře věděla, v jakém zármutku